

5. Vuonna 1919 helmikuun 1 päivänä kokoontuivat Suomen Eduskun-

nan Pankkivaltuusmiehet puheenjohtaja vapaaherra Palmén, herrat Schybergson ja Relander sekä varamiehet herrat Nevanlinna, Lavonius ja Listo.

1 §.

L. 8
Merkittyä, että Johtokunnan puheenjohtaja herra Stenroth oli saapunut kokoukseen, esiteltiin Johtokunnan kirjelmä kuluneen tammikuun 29 p:ltä N° 7 ja sen kera lähetetty, Pankin ulkomaiden kirjeenvaihtajan Johannes Jensin Johtokunnalle kirjeellisesti tekemä ilmoitus ettei Jens nykyisellä palkallaan, joka kalliinajanlisäyksineen nousee noin 16,000 markkaan vuodessa, voi jäädä edelleen Pankin palvelukseen muussa tapauksessa kuin että hänelle 1 päivästä tulevaa maaliskuuta myönnettäisiin vuotuista palkkaa 20,000 markkaa. Huomauttaen, että niin kielitaitoisen ja kyvykkään miehen kuin herra Jensin poistuminen Pankin palveluksesta voisi tuottaa Pankille mitä suurimpia vaikeuksia asiain hoidossa, on Johtokunta ehdottanut, että herra Jensil-

le 1 päivästä maaliskuuta myönnettäisiin 4,000 markan suuruinen henkilökohtainen palkkionlisäys vuodessa siitä 100,000 markan määrärahasta, joka on Pankin hallinnon käytettävissä Pankin virkamiesten taloudellisen aseman parantamiseksi ja muihinkin ehkätarvittaviin hallintomenoihin.

Asiasta keskusteltua Pankkivaltuusmiehet päättivät hyväksyä Johtokunnan ehdotuksen. (Kirje N° 10).

2 §.

Esiteltiin Johtokunnan kirjelmä kuluneen tammikuun 31 p:ltä N° 8, josta kävi selville että kapinan aikaan murhatun, Pankin Hämeenlinnan konttorin kassanhoitaja Henrik Gummeruksen leski Selma Gummerus oli anonut että hänelle ja hänen kahdelle alaikäiselle lapselleen myönnettäisiin Pankin varoista avustusta. Koska hakijan miesvainaja, koettaessaan poistua Hämeenlinnan kaupungista maaseudulle, siten ehkäistäkseen kapinallisten pääsyn Pankin kassaholviin, oli uhrannut henkensä Pankin parasta valvoen, o-

L. 9.

li Johtokunta pitänyt Pankin asiana ottaa osaa hänen jälkeensä jättämien perheenjäsenten auttamiseen ja sen vuoksi ehdottanut että hakijalle ja hänen lapsilleen myönnettäisiin kullekin 600 markan eli yhteensä 1,800 markan suuruinen vuotuinen eläke, jota elaketta lapset saisivat nauttia kunnes he tulevat täysi-ikäisiksi.

Keskusteltaessa asiasta herra Schybergson lausui että tässä tapauksessa Pankin velvollisuus myöntää avustusta oli aivan selvä. Herra Nevanlinna, jolla asiallisesti ei ollut mitään anomusta vastaan, katsoi kumminkin ettei Pankin Ohjesääntö, joka puuhuu ainoastaan Pankin virkailijoiden, vaan ei heidän leskien ja lapsien eläkkeistä ja avustamisesta, oikeuttanut Valtuusmiehiä omalla vastuullaan suostumaan kerrottuun anomukseen. Herra Listo toteusi, että vaikkei Ohjesääntö nimenomaan ole suonut Valtuusmiehille puheenaolevaa oikeutusta, on käytäntö kumminkin johtanut siihen, ja puolsi avustuksen myöntämistä Johtokunnan ehdottamin määrin.

Pankkivaltuusmiehet katsoivat hyväksi myöntää hakijalle, leskirouva Selma Gummerukselle ja hänen

kahdelle alaikäiselle lapselleen kuluvan vuoden alusta lukien kullekin 600 markan eli yhteensä 1,800 markan suuruisen vuotuisen avustuksen maksettavaksi Pankin varoista hakijalle niin kauan kuin hän leskenä elää ja hänen lapsilleen kunnes he tulevat täysi-ikäisiksi. Tämä oli kirjeessä Johtokunnalle ilmoitettava tiedoksi ja toimeenpantavaksi. (Kirje N° 11).

3 §.

Konekirjoituskanslian lasku monisteluista, yhteensä Smk. 38:45, hyväksyttiin maksettavaksi.

Vakuudeksi:

